

Спекотний ранок у таборі «Дзига»

Це літо було найспекотнішим за останні десять років. Позначки на термометрах сягали за 30 градусів. Удень люди ховалися в домівках, а ввечері виходили на променад тінистими каштановими алеями міста.

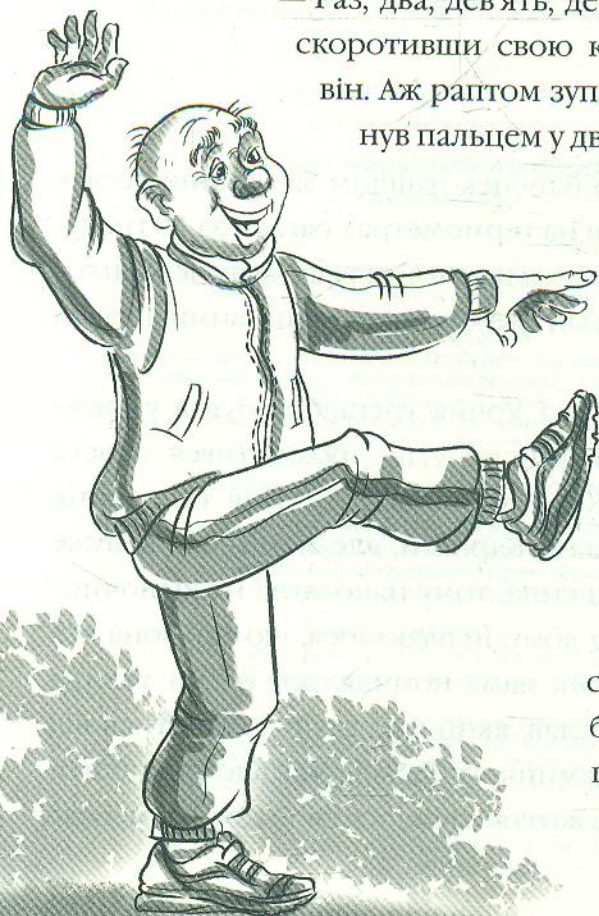
Саме цього літа Ярчик уперше побував у дитячому таборі відпочинку, що розмістився зовсім недалеко, під Києвом. Степан, Ярчиків тато, хотів відправити сина в Карпати, але мама Марта дуже хвилювалася за сина, тому наполягла на відпочинку недалеко від дому. Їй здавалося, що так вона все пильнуватиме. Як мама помилялася, не міг уявити навіть сам Ярослав, який уже встиг оговтатися від подорожі до таємничого Люмберна. Але про це згодом. А поки що життя точилося своїм звичаєм, і час

невпинно наближав Ярчика до нових не менш захопливих пригод.

* * *

— Раз, два, три, чотири! Раз, два, дев'ять, десять! — голосно вигукував рум'яний фізрук, розмахуючи руками над своєю лисою головою.

— Раз, два, дев'ять, десять, — укотре, скоротивши свою команду, сказав він. Аж раптом зупинився й тицьнув пальцем у двох хлопчаків.

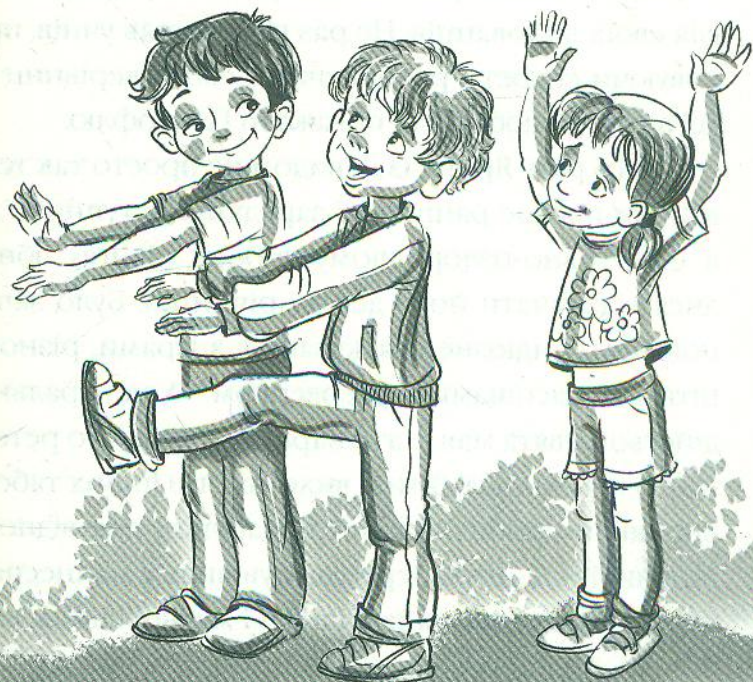
— Ви чого це сачкуєте?! Я все бачу! — вибалушив очі фізрук,

але до кого він звертався, завжди важко було зрозуміти.

Василь Пантофля був геть косоокий, його очі жили на обличчі окремим життям. І тільки вказівний палець фізрука чітко вказував на того, кого ж він мав на увазі.

— Ви, ви, так, я до вас! — Пантофля звертався до Ярослава і його нового друга Давида. — Чого сачкуєте? Такі дужі хлопці, як вам не соромно!

— Все гаразд, — озвався Ярослав, підморгуючи Давидові, — ми все робимо.

— Лінюхів нам тут не треба! Вижену зараз із ранкової зарядки й цілий день просидите у своїй кімнаті!

— Цього ще бракувало, — тихенько прошепотів другові Ярчик, а вголос чітко промовив:

— Ми більше не будемо, пане Василю.

— Може, вам тут мати розстелити? Ляжете поспите, поки всі займаються!

Навколо залунав дружній регіт. Саме завдяки своїм фірмовим жартам фізрук тримав дисципліну в таборі «Дзига».

Василь Пантофля був добряк і справжній друг для своїх вихованців. Не раз він рятував учнів, приховуючи секрети розбишак від свого керівництва. Усі в таборі любили та поважали Пантофлю.

Цього разу Ярчик із Давидом не просто так теревенили під час ранішньої зарядки. Наступного дня в спортивно-оздоровчому таборі «Дзига» збиралися відзначати його десяту річницю. Було заплановано грандіозне святкування, з іграми, різноманітними ласощами і феєрверком. А центральним дійством свята мав стати карнавал, до якого ретельно всі готувалися. Діти й вихователі з інших таборів вирішили зробити такий подарунок для відпочивальників «Дзиги». Переодягнувшись у найнесподіваніші костюми героїв фільмів і мультфільмів, вони